

gælder med Hensyn til Kundskaber til Underretssagførerne som til Overretssagførerne, og endelig mener jeg heller ikke, at der er nogen virkelig Grund til at stille betydelig ringere Fordringer til Saaførerne end til Underdommeren. Det lader sig ikke negte, at naar man ser Underdommerens Stilling i Forhold til det Processuelle, hvor han skal affige Dommen i civile Sager, saa skjønner jeg ikke, at hans Stilling er vanskeligere en den Saaførers, som skal procedere og danne Sagen. Dommeren er stillet saaledes, at han kan tage sig rigelig Tid saa at sige til alle sine Afgjørelser paa dette Omraade, medens Saaføreren er nødt til ofte strax at have sine Kundskaber, og hvad der ellers skal til, fuldstændig paa rede Haand. Jeg taler altsaa, uden at jeg i nogen Henseende finder Anledning til at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvilke Kvalifikationer en Mand med dansk juridisk Examen i Reglen har; men jeg holder paa, at der ikke er nogen Grund til at stille ringere Fordringer til Saaføreren end til Underdommeren. Jeg kan altsaa ikke andet end billig denne Bestemmelse i Lovforslaget, som uden Tvivl vil føre til, at Tilgangen til Saaførerstanden, om ikke i den allernærmeste Tid, saa dog i den kommende Tid vil blive betydeligt forringet, og at saaledes en Del af de Ulemper, som nu ere tilstede, vil blive afhjelpne. Af Lovforslaget vil det ses, at der er taget ethvert Retfærdigheds- og Billighedshensyn til de Folk med ufuldstændig juridisk Examen, som findes, og ogsaa til de Folk, som forberede sig dertil, saaledes at de i Løbet af 2 Aar, efter at Loven er traadt i Kraft, ville beholde den samme Ret som nu til at tage juridisk Examen og den samme Ret til at blive Saafører. Der er taget i denne Henseende, som selvsøgeligt er, ethvert billigt Hensyn. Med Hensyn til den Vej, ad hvilken man overhovedet kan opnaa at blive Saafører, er der ved dette Lovforslag stillet nogen Forandring. Tidligere var det saaledes, at man ogsaa som Amtsfuldmægtig kunde erhverve Ret til at blive Saafører. Smidlertid er det foldet bort; det har ikke nogen overdreven praktisk Betydning, da denne Stilling ikke paa nogen Maade kan siges at udbanne Folk i Retning af det Processuelle. Hvad Stillingen hos Dommerne angaar, saa kan jeg ikke negte, at det er mindre heldigt, som det er. Efter den bestaaende Lov er der en Mulighed for, at paa det samme Kontor kunne 2, 3, 4 ja 5 Fuldmægtige efter Omstændig-

hederne, naar det er et større Kontor, vinde Ret til at blive Saaførere, selv om de hver for sig havde haft en hoist ensidig Stilling paa det paagældende Kontor, og i alt Fald har dette i høi Grad bidraget til, at der blev en Mængde Aspiranter til Saaførerstillingen. Der er derfor i Landsstinget indført den Forandring under Behandlingen af dette Forslag, at for at vinde Ret til at være Saafører skulde man være autoriseret i 5 Aar som første eller eneste Fuldmægtig hos en Underdommer. Denne Tankegang, som ligger til Grund herfor, maa jeg fuldstændig billige, nemlig at der ikke kan ad denne Vej blive det store Antal Saaførere. Men det forekommer mig ikke, at man i Landsstinget har været ganske heldig med at faae dette udtrykt paa den Maade, saaledes at det er muligt, at man i denne Henseende under Lovens praktiske Brug vil komme til at støde paa Vanskeligheder. thi Forstefuldmægtig er ikke noget legalt Begreb. Der staar intet Sted, hvilke Forretninger en Fuldmægtig skal have for at kunne karakteriseres som Forstefuldmægtig. Det kunde endda være, hvis det var saaledes i Praxis, at man kunde sige, det giver sig selv; den Mand paa Herredskontoret, paa Birke- og Byfogedkontoret ville alle og Enhver karakteriseres som Forstefuldmægtig — han har de og de Forretninger, men det er heller ikke saaledes Tilfældet, og navnlig i den senere Tid, efterat det er blevet meget almindeligt, at juridiske Kandidater, ogsaa særdeles dygtige juridiske Kandidater, gaa ud i disse Stillinger blive Forretningerne bedste paa en noget anden Maade, end de hidtil have været. Jeg tror ganske vist ikke, at man kunde lade denne Bestemmelse staa i den Form, og naar vi komme til Kapitlet om Saaførertraadet, og der er Spørgsmaal om det Tilfald, dette skal føre med de Mænd, som agte at blive Saaførere, se vi, at der staar, at det skal paases, at de virkelig have udført Forretninger som Forstefuldmægtig; det mener jeg ikke bør staa i Loven, medmindre det siges, at det at være Forstefuldmægtig er et fastslaaet Begreb, om hvilket der ikke er Tvivl, men det er det ikke nu. Det er ogsaa indrettet saaledes, at en Fuldmægtig i Ex. har Pantevæsen og Skiftevæsen og Lægsvæsen som det, han særlig administrerer, og saa har han Lov til at drive private Forretninger. Samtidig har Embedsmanden en juridisk Kandidat, som er Politifuldmægtig og i det Hele taget gaar ham til Haande ved det Judicielle, og det er den Mand, som ved hans Forsald beskædiger saavel den ordinære Ret som Politiretten. Jeg veed ikke, hvilken af disse to